

РЕШЕНИЕ

№ 212

гр. ХАСКОВО, 26.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ХАСКОВО, I-ВИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: МИЛЕНА Д. ДЕЧЕВА

Членове: ЖУЛИЕТА КР. СЕРАФИМОВА-
ДИМИТРОВА
ТОДОР ИЛК. ХАДЖИЕВ

при участието на секретаря К.Г. Н.
като разглежда докладваното от ЖУЛИЕТА КР. СЕРАФИМОВА-
ДИМИТРОВА Въззивно гражданско дело № 20215600500518 по описа за
2021 година

Производството е въззивно по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

Образувано е по въззивна жалба с вх. № 268222/21.06.2021 г. от „ЕОС Матрикс“ ЕООД, с ЕИК 131001375, представлявано от Р.И.М.-Т. качеството и на управител, чрез юрисконсулт Й.К., редовно упълномощен срещу Решение № 260278/01.06.2021 г., постановено по гр. дело № 2951/220 г. по описа на РС - Хасково.

С решение № 260278/01.06.2021 г., по гр. д. № 2951/2020 г. по описа на съда, Районен съд – Хасково е признал за установено, на основание чл. 439, ал. 1 ГПК, по отношение на „ЕОС Матрикс“ ЕООД, че М. Н. Д. не дължи сумите, както следва: 14 975.33 лева - главница; 1 211,64 лева - просрочена редовна лихва за периода от 05.02.2011 г. до 26.12.2011 г.; 143,84 лева - просрочена наказателна лихва за периода от 15.08.2011 г. до 10.01.2012 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 11.01.2012 г. до окончателното изплащане, както и направените по делото разноси от 326,62

лева за държавна такса и 776,00 лева за юрисконсултско възнаграждение, за които суми е издаден изпълнителен лист от 16.01.2012 г. по влязла в сила заповед за изпълнение по чл. 417 от ГПК № 55/13.01.2012 г. по ч.гр.д. № 88/2012 г. по описа на Районен съд - Хасково на „Райфайзенбанк /България/ ЕАД, вземанията по който са прехвърлени на „ЕОС Матрикс" ЕООД с договор за цесия от 07.11.2013 г., за който вземания е образувано изпълнително дело № 20127710400044 по описа на ЧСИ К. А., с рег. № 771, район на действие - Окръжен съд - Хасково. РС-Хасково е осъдил „ЕОС Матрикс" ЕООД да заплати на М. Н. Д. направените по делото разноси в размер на 1797,40 лева.

Недоволен от решението е останал въззивникът „ЕОС Матрикс" ЕООД, гр. ***, който чрез пълномощника си го обжалва в законоустановения срок с оплаквания за неправилност и необоснованост. Твърди, че изводите на първоинстанционния съд, че са налице последиците на погасителна давност по отношение на процесното вземане не кореспондирали с установените факти и обстоятелства.

Съдът не обсъдил всички представени по делото доказателства, поради което и неправилни били изводите му по отношение на спиране и прекъсване на давността. Изложени са подробни съображения във връзка с настъпването на последиците по чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК по отношение на образуваното изпълнително производство. Направен е анализ на събраните доказателства. Цитирана е съдебна практика по приложението на института за погасителната давност във връзка с Постановление на Пленума на Върховния съд на РБ № 3/1980 г. и Тълкувателно решение № 2/2015 г. на ВКС.

Неправилен и необоснован бил изводът на съда, че по изп. дело № 44/2012 г. са настъпили последиците на чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК, тъй като били предприети редица изпълнителни действия годни да прекъснат установения преклузивен срок. На 24.04.2012 г. бил наложен заповед от който регулярно постъпвали суми и вискателят е получавал удовлетворение чрез извършване на плащания от страна на длъжника. Неправилно съдът направил аналогия между преклузивния срок, уреден с процесуалната нормата на чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК, който не тече самостоятелно за всеки солидарен длъжник, а общо за солидарните длъжници и материално правната разпоредба на чл. 125 от ЗЗД относно прекъсването и спирането на давността спрямо

солидарните длъжници. Разпоредбата на чл.433, ал.1, т.8 от ГПК регламентирала последиците при пълно бездействие на вискателя за горния срок по самото дело, а не спрямо един или друг от солидарните длъжници. Между солидарните длъжници било налице единство в предмета на престацията към кредитора и той можел да иска изпълнение на цялото задължение, от когото и да е от тях на основание чл. 122, ал.1 от ЗЗД. Съгласно посочената разпоредба на ЗЗД прекъсването или спирането спрямо един нямало отношение към останалите солидарни длъжници.

На следващо място в жалбата се посочва, че освен наложения заповест на 24.04.2012 г. по молба на вискателя били извършени множество справки с оглед проучване на информация за имуществото на длъжниците и са предприети изпълнителни действия – заповести на трудови възнаграждения и на банкови сметки като междувременно са продължили постъпленията на суми вследствие на предприетите изпълнителни действия.

Претендира се от въззивната инстанция да отмени обжалваното решение на Районен съд - Хасково и вместо него да се постанови ново по съществото на спора, с което да се отхвърли предявения иск като неоснователен и недоказан. Претендира присъждане и на разноските по делото.

В срока по чл. 263 от ГПК е депозиран писмен отговор на въззивната жалба от въззиваемата М. Н. Д., която чрез пълномощника си адв. В.К. оспорва подадената жалба и излага съображения за нейната неоснователност. Претендира се потвърждаване решението на Районен съд - Хасково и присъждане на разноски пред настоящото производство.

В съдебно заседание въззиваемата М. Н. Д., чрез пълномощника си адв. В.К. оспорва жалбата. Искане за потвърждаване на обжалваното решение и присъждане на разноски за въззивното производство.

След съвкупна преценка на доказателствата по делото, съдът приема за установено следното от фактическа страна:

Не е спорно между страните, че е налице образувано изпълнително дело № 20127710400044 по описа на ЧСИ К.А. с предмет оспорените вземания по Заповед № 55/13.1.2012 г. за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 от ГПК и изпълнителен лист от 16.01.2012г., издадени по ч. гр. д. № 88/2012 г. на Районен съд - Хасково.

Ищцата има качеството на длъжник в изпълнителното производство, а ответникът - на взыскател. Въз основа на посоченото изпълнително основание е образувано изпълнително дело срещу ищцата М. Н. Д. и Н.Ж.Н. в качеството им на солидарни длъжници.

От материалите по приобщената преписка от изпълнително дело № 20127710400044 по описа на ЧСИ К.А. е видно, че същото е образувано на 14.02.2012 г. С молбата за образуване на изпълнително дело взыскателят е поискал налагане на заповед върху банковите сметки на двамата длъжници, като искането е удовлетворено. Съдебният изпълнител е изпратил заповедни съобщения изх. № 00890/09.04.2012 г. и изх. № 00891/09.04.2012 г. до посочената от взыскателя търговска банка, които са получени на 20.04.2012 г., като видно от обратното писмо от банката, заповедта върху наличните сметки на Н.Н. е наложен /л.47/. На 17.12.2013 г. е постъпила молба от "ЕОС Матрикс"ЕООД да бъде конституиран като взыскател по делото в качеството му на цесионер по сключения с "Райфайзенбанк България" АД договор за цесия, която молба е уважена от ЧСИ с разпореждане от същата дата. С молба от 05.03.2014 г. новият взыскател е поискал предприемане на действия по принудително изпълнение по отношение на задължените лица. Такава молба е депозирана и на 20.10.2015 г. След установяване на съществуващо трудово правоотношение, с постановление на ЧСИ от 12.11.2015 г. е наложен заповед на трудовото възнаграждение на длъжника Н.Н., като заповедното съобщение е връчено на работодателя и въз основа на този заповед са извършени удръжки. Последващи молби за предприемане на действия по принудително изпълнение са депозирани на 15.08.2017 г., 05.10.2018 г., 06.11.2018 г., 16.05.2019 г., 19.06.2019 г., 05.08.2019г., като в изпълнение на функцията си и с оглед установеното имущество съдебният изпълнител съответно е наложил заповед върху трудовото възнаграждение на Н. при новия му работодател на дата 07.11.2018 г./л.228/, заповед върху трудовото възнаграждение на ищцата М.Н. Д. – на 05.11.2018 г./л.230/, заповед върху банковата сметка на Н. – на 22.07.2019г./л.282/, а на 19.07. 2019 г. и заповед върху притежаваното от него моторно превозно средство.

Въз основа на изложената фактическа обстановка и съобразявайки становището на страните, съдът достигна до следните правни изводи:

Спорът пред въззивната инстанция е дали са налице факти,

обосноваващи извод за изтичане на предвидената в закона петгодишна погасителна давност по правилата на чл. 110 и сл. ЗЗД по отношение на вземанията, за които е образувано изпълнително дело № 20127710400044 по описа на ЧСИ К. А.

По така очертания предмет на спора, съставът на въззивния съд намира следното:

Правните последици от влязлата в сила заповед за изпълнение са идентични с тези на влязлото в сила съдебно решение. Съгласно чл. 117, ал. 2 от ЗЗД ако вземането е установено със съдебно решение, срокът на новата давност е всякога пет години. Настоящият състав споделя разбирането, че чл. 117, ал. 2 от ЗЗД следва да се прилага за всички актове, на които законът придава правоустановяващо действие и изпълнителна сила. От момента на връчване на заповедта за изпълнение на длъжника става известна претенцията на кредитора и от този момент той има възможност да се защити с всички предоставени му от закона средства. Ако длъжникът не възрази в определения срок след получаване на заповедта /в случая 19.04.2012 г./, същата ще влезе в сила и ще добие силата и значението на подлежащото на изпълнение съдебно решение, за което се отнася чл. 117, ал. 2 ГПК.

При това положение давността за всички вземания, посочени в процесната заповед за изпълнение е с начален момент 01.05.2012 г. – датата на влизането ѝ в сила като давностният срок е петгодишен.

По въпроса дали давността е била прекъсната с образуването на 14.2.2012 г. на изпълнително дело № 44/2012 г. настоящият въззивен състав приема, че следва да се приложи разрешението, дадено с Постановление № 3 от 18. 11. 1980 г. по гр. д. № 3/1980 г. на Пленума на ВС, според което с образуването на изпълнително дело давността се прекъсва, а по време на изпълнителния процес давност не тече. Както е прието в Решение № 170/17.09.2018 г. на ВКС по гр. д. № 2382/2017 г., IV г. о., извършената с т. 10 от ТР № 2/26.06.2015 г., постановено по тълк. д. № 2/2013 година на ОСГТК на ВКС отмяна на ППВС № 3/18.11.1980г. поражда действие от датата на обявяването на тълкувателното решение, като даденото с т. 10 от ТР № 2/26.06.2015 г. на ОСГТК на ВКС разрешение се прилага от тази дата и то само по отношение на висящите към този момент изпълнителни производства, но не и към тези, които са приключили преди това.

Съгласно чл. 116, б. „в“ ЗЗД и разясненията, дадени с ТР № 2/26.06.2015 г. по т. дело № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, давността се прекъсва от предприемането на което й да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ. В този смисъл определящо е именно предприетото последно валидно изпълнително действие, от който момент започва да тече нова погасителна давност за вземането.

Така в разглеждания случай давността е прекъсната с образуването на изпълнително дело на 19.04.2012 г. и не е текла до 26.06.2015 г. – датата на обявяване на ТР № 2/26.06.2015 г. по т. дело № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС. Това е така, тъй като към 26.06.2015 г. изпълнителното производство е било висящо.

Неоснователно е твърдението, че поради настъпила перемпция в хипотезата на чл. 433, т. 8 от ГПК спрямо ищцата изпълнителното дело е било прекратено по силата на закона. В случая не е налице твърдяното кредиторско бездействие по отношение на вземането му. Както се посочи по – горе, вискателят с образуване на изпълнителното дело е посочил конкретен изпълнителен способ, а съдебният изпълнител от своя страна е предприел действия по неговото изпълнение и на 09.04.12г. /л.46/ изпратил заповрни съобщения, които на 20.04.2012г. са получени от банката. Началото на срока се поставя от последното изпълнително действие, осъществено по искане на вискателя. Следващото такова искане е направено с молбата на вискателя от 05.03.2014 г. В случая е ирелевантно към кого от двамата солидарни длъжници е насочен изпълнителният способ. Изпълнителният лист по делото е издаден срещу двамата длъжници, които са осъдени за заплатят сумите солидарно на кредитора. Солидарните длъжници дължат на кредитора едно и също задължение и той има право на избор срещу кого от тях да насочи изпълнението, съгл. чл. 122 ЗЗД. Извършените действия спрямо един от солидарно задължените лица имат действие и спрямо останалите /чл. 123 ЗЗД/. Плащането от един от длъжниците намалява общото задължение и освобождава от отговорност за тази част и останалите длъжници. А едновременно извършване на принудителни действия спрямо всеки от длъжниците би довело до прекомерно начисляване на разноси по изпълнението. Затова и срокът по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК тече общо за всички солидарни длъжници по делото, а не поотделно за всеки един от тях. Извършените действия спрямо един от длъжниците прекъсва срока по чл.

433, ал. 1, т. 8 ГПК и за всички останали. Анализът на данните от изп. дело налага извода, че от образуването на изп. дело до обявяване на ТР № 2/26.06.2015 г. по т. дело № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, вискателят не е бездействал в нито един момент повече от две години, като е депозирал своевременно искания за реализиране на различни способи на принудително изпълнение срещу солидарните длъжници, поради което и изпълнителното дело не е било прекратено на осн. чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, а напротив - било е висящо към 26.06.2015 г.

Предвид разясненията, дадени с цитираната по - горе съдебна практика и изложената фактическа обстановка настоящата инстанция приема, че давността е прекъсната с образуването на изпълнително дело на 21.12.2012 г. и не е текла до 26.06.2015 г. – датата на обявяване на ТР № 2/26.06.2015 г. по т. дело № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС. От тази дата е започнала да тече нова петгодишна давност, която е била прекъсната с наложения заповор върху трудовото възнаграждение на ищцата 05.11.2018 г./л.230/, от който са извършени удръжки.

Следователно, предявеният на 16.12.2020 г. иск за недължимост на вземането по изпълнителен лист от 16.01.2012 г., издаден по ч. гр. дело № 88/2012 г. на РС - Хасково на предявеното от ищцата основание се явява неоснователен и като такъв следва да се отхвърли.

Горното предпоставя отмяна на решението на РС – Хасково и отхвърляне на иска за недължимост на вземането по изпълнителен лист от 16.01.2012 г., издаден по ч. гр. дело № 88/2012 г. на РС – Хасково, ведно с присъщите последици по отношение на разноските.

С оглед изхода от спора и на основание чл. 78, ал. 3 и ал. 8 ГПК в полза на въззивника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 300 лева за въззивното производство.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 260278/01.06.2021 г. на РС -Хасково по гр. д. № 2951/2020 г. по описа на същия съд, включително и по отношение разноските.

ОТХВЪРЛЯ предявения от М. Н. Д., ЕГН ***, обл.***, общ.***, с.***, иск с правно основание чл. 439 от ГПК за приемане за установено по отношение на „ЕОС МАТРИСК“ ЕООД, ЕИК 131001375, гр. **, че М. Н. Д., ЕГН ***, в качеството ѝ на длъжник не дължи сумата от 14 975.33 лева - просрочена главница, ведно със законната лихва от 11.01.2012г. до окончателното ѝ изплащане; 1211.64 лева - просрочена законна лихва за периода от 05.02.2011г. до 26.12.2011г.; 143.84 лева - просрочена наказателна лихва за периода от 15.08.2011г. до 10.01.2012г.; 1102.62 лева - разноси, по издаден изпълнителен лист от 16.01.2012г. по ч.гр.д №88/2012г, по описа на Районен съд-Хасково, за които вземания е образувано изпълнително дело №20127710400044 по описа на ЧСИ № 771 -К.А., с район на действие - Окръжен съд-Хасково.

ОСЪЖДА М. Н. Д., ЕГН ***, обл. ***, общ. ** да заплати на „ЕОС МАТРИСК“ ЕООД, ЕИК 131001375, гр.***сумата от 300,00 лева, представляващо юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____